

коли Хемскитѣ проходи. Следъ два-три дни ще се върнатъ.

Добромиръ отчаяно въздъхна. Два-три дни! Изведнѣжъ му хрумна. Братовчедътъ на катепанъ Рекирадъ! Младиятъ стрелецъ Дейко. Той бѣше вѣренъ човѣкъ. Дано само не служи при Матея!

— Знаешъ ли, бабо, стрелецъ Дейко дали служи при вашъ Матея?

— Да. И той замина съ него.

Момъкътъ махна съ рѣка. Проклетие! Ами сега? Кому да се довъри? Кого да прати? Той тихо изтича до коня си, метна се възъ охранения жребецъ и дръпна юздитѣ. Накѣде? Да отиде къмъ Света Гора, да обади на Иоана? Какво можеше да му помогне князътъ? Освенъ въ гнѣва си да извърши нѣкое неблагоприятие? Боже, Боже, спасиме, научи ме! Нѣкакъвъ мъртавъ свѣтъ се виеше предъ него. Сякашъ изведнѣжъ слънцето залѣзе, всичко потъмнѣ, угасна наоколо му. Нова мисль го прекоси. Да отиде у Белотови? Зоя е хитра жена. Може да го научи на нѣщо. Той пришпори бѣсно коня. Съ нѣколко скока якото животно изтича по стрѣмния баиръ нагоре. Градъ отъ удари се посипва по желѣзната врата на кулата. Нѣкаква женска глава надниква изплашена отъ едно прозорче.

— Тукъ ли е княгинята? *Царска мѣсто*

— Не. Тя отиде на ~~Света Гора~~ съ царкиня Мария и царскитѣ люде!

Добромиръ се плесна по челото. Само си изгуби времето. Разбира се, че Зоя ще бѣде тамъ, щомъ и дъщеря ѝ е канена.

— У васъ ли е челникъ Стратъ?

— Замина съ хората си да укрепява кулата при Аула.

Проклетие! Сякашъ всичко трѣбваше днесъ да бѣде противъ него. Безъ да каже ни дума, Добромиръ отново пришпори коня си. Сега? Накѣде? И изведнажъ побледнѣ. Какъ не бѣ се сѣтиль до сега? Той се спусна съ коня къмъ дома си. Като стигна предъ кѣщи, хвърли юздитѣ въ рѣцетѣ на първия срещнатъ прислужникъ, и изтича нагоре.